

[Jag går till Fadern, ML](#)

[Sanning eller Kärlek? J Hübener](#)

[Lutherska kyrkor – en översikt, JF](#)

[Om inte Jesus är Guds Son... \(K\), JF](#)

[Biskopsmötet om prästvigningar \(K\), JF](#)

[\[Register\]](#) [\[Årgångar\]](#) [\[Föregående nr\]](#) [\[Nästa nr\]](#)

Jag går till Fadern

Ur predikan av M. Luther 4:e söndagen efter Påsk. Text: Joh.16:5-15.

Dessa ord: *Jag går till Fadern*, inbegriper hela det verk för vår återlösning och salighet, som Guds Son har blivit sänd från himmelen för och som han har utfört och ännu utför ända till den yttersta dagen, nämligen hans lidande, död och uppståndelse samt hans regerande i sin kyrka. Ty att han går till Fadern betyder ingenting annat än att han genom sin blodiga död frambär sig själv som ett offer för att med det betala för synden. Och senare genom sin uppståndelse övervinner och lägger under sig synd, död, helvete och sätter sig levande på Faderns högra sida. Där regerar han osynlig över allt i himmelen och på jorden. Och genom evangeliets predikan församlar och förökar han sin kristenhet. Och för dem som tror, så är han hos Fadern en evig medlare, överstepräst och förebedjare, eftersom de ännu är behäftade med svaghet och synd.

Se, detta är och kallas nu de kristnas rättfärdighet inför Gud, att Kristus går till Fadern. --- Det kallas en främmande rättfärdighet, som vi inte gjort någonting för och som vi inte förtjänat eller kan förtjäna, men som skänks oss och ges oss som en egendom, så att den skall vara vår rättfärdighet genom vilken vi behagar Gud och är hans kära barn och arvingar.

Men att en sådan skänkt rättfärdighet kan vara i oss och att vi kan trösta oss med den som vår skatt och förnämsta ägodel, det sker endast genom tron. Ty den måste ju tas emot och gripas av oss. --- Men vad säger Kristus? Inte ett

ord om vårt görande eller vårt levnadssätt... Alltså heter det: Ingen blir rättfärdig inför Gud, annat än genom och för den sakens skull att jag dör och uppstår från de döda. Endast detta gående till Fadern gör att Gud i nåd tar upp och förklarar varje människa för rättfärdig som med tron håller sig till Kristus.

[Lutheranen 1/1994]

Sanning eller kärlek?

Ur Evangelisch-Lutherische Volkskalender 1987

Köra i trafik får bara den som har tagit körkort och som ordentligt behärskar trafikreglerna. Funnes inte dessa regler skulle dagligen otaliga bilar fraktas bort som skrot från gatukorsningarna och vi skulle få sörja över många dödsoffer i trafiken. Därför måste varje förare vinnlägga sig om att noga följa trafikreglerna.

Vad har företräde?

Liksom i trafiken finns det i den kristna kyrkan bestämda regler som är av avgörande betydelse för de kristnas inbördes umgänge och deras förhållande till omvärlden. Särskild vikt får därvid de två saker som nämns i rubriken: Sanning och kärlek.

De bejakas av alla kristna. Men i alla tider har kyrkan varit sysselsatt med den rätta tillämpningen av sanning och kärlek. Också i dag diskuteras det lidelsefullt om detta. Själva kärnfrågan rör sig kring vem som har förkörsrätt. Skall, när det kommer till kritan, sanningen vika för kärleken eller kärleken för sanningen? Det är bara ifrån brottningen med denna fråga som den reformatoriska rörelsen ytterst kan förstås, den som utlöstes av Martin Luther för över 470 år sedan.

Svårigheten ligger däri att den heliga Skrift, som alla kristna åberopar sig på, sätter de två, kärleken *och* sanningen, likvärdigt bredvid varandra. Kärlek och sanning

har i den människoblivne gudssonen Jesus Kristus tagit kroppslig gestalt i denna värld. Han förkroppsligar Guds kärlek och sanning i en person. Han säger själv: ”Jag är vägen, sanningen och livet” (Joh. 14:6). Denna gudomliga sanning betygar han som sanningens konung sedan också för Pilatus: ”Därtill är jag född och därtill har jag kommit i världen, att jag skall vittna för sanningen. Var och en som är av sanningen, han hör min röst” (Joh. 18:37). Men den gudomliga kärleken levde han ut ända tills han gav sitt liv för världens synder. Sanningen skall tros, kärleken skall besvaras och levas efter.

I sin bok ”Kristliga tankar” skriver Adolf Köberle om konflikten mellan sanning och kärlek: ”Sanning och kärlek är två storheter av absolut art som i livet ofta råkar i strid med varandra. Sanningen är ett tänkbart högsta gott. Filosofen Johann Gottlieb Fichte har sagt att för sanningen kan inget pris vara för högt. Vilka följer det kompromisslösa sanningssägandet än må ha – en människa må bli krossad av den – så får för den skull sanningen aldrig fördärvas. Vid sidan om detta anmäler sig som den andra höga och härliga makten kärleken i betydelsen av godhet, hjälpsamhet, vänligt och förstående förbarmande. Med en viss bitterhet säger i princip *agape* (den förbarmande kärlek till skillnad från släktkärleken) till sanningsfanatikern: Vad nytta gör det om sanningen på nytt triumferar? Därigenom bryts ju ett människoliv sönder.”

Hela sanningen

Vi evangelisk-lutherska kristna gör ingen hemlighet av att försvaret av Guds Ords obrottsliga sanning alltid är den största samvetssak för oss, och det måste så förbli. Och detta så mycket mer i en tid, där den urgamla Pilatusfrågan ”Vad är sanning?” Allt mer högljutt hörs, men besvaras allt svagare och till sist inte alls. Man säger att det inte finns någon tidlös sanning, den är ständigt underkastad förändringar. Därför får ingen kyrklig riktning kunna hävda att den besitter hela sanningen. Snarare är det så att varje kristen gruppering har fått sig anförtrodd ett särskilt stycke av sanningen som den kan foga till helheten som sitt

speciella bidrag. Detta låter förvisso fint och manar till ödmjukhet. Men nu vill den Helige Ande leda var och en som söker Jesus och forskar i Skriften fram till hela sanningen (Joh. 5:39, 16:13). I sitt ord avslöjar Gud hela sitt rådslut, så långt vi behöver känna till det, för att vi skall kunna leva ett Gud välbehagligt liv och få en salig död. För oss gäller det bara att låta bli att välja ut sådant i Bibeln som behagar oss och inte heller lämna åt sidan det som stör oss. Annars råkar vi in på farliga avvägar. Den i den heliga Skrift uppenbarade Kristus är hela sanningen. Redan korintierna ville stycka upp sanningen hos den ende Kristus i en Paulus-, Kefas- och Apollos-teologi. Paulus allvarliga förmaning var nödvändig för dem: ”Är då Kristus delad?” (1 Kor. 1:13).

Därför lägger vi lutherska kristna största vikt vid att den gudomliga sanningen blir helt erkänd, helt trodd och helt företrädd. Och när man uppfordrande frågar oss om vi inte rent ut menar att vi har lagt beslag på den fulla sanningen, så kan vi med övertygelse svara: vi har inte lagt beslag på den, utan den har lagt beslag på oss!

Och kärleken?

Nåväl – vad blir det då av kärleken som samme Paulus i Kärlekens lov prisar som det högsta i världen och kyrkan? Blir den inte med en så halsstarrig hållning glömd och undertryckt? Att tala både människors och änglars tungomål, veta alla hemligheter och äga all kunskap, ja, t.o.m. ha en tro på den erkända sanningen som förflyttar berg är dock för Gud värdelöst utan kärlek! Det stämmer. Alla kristna utan undantag måste varje dag på nytt stava på läxan om den broderliga kärleken. Faran av högmod och kärlekslöshet hotar såväl s.k. ”ortodoxa” som ”liberaler”. Vem vill här döma den andre? Var och en må sopa rent framför sin egen dörr!

Men vi måste också säga: Just i den nämnda Kärlekens lov (1 Kor. 13) finns likväl den viktiga satsen om att kärleken ”har sin glädje i sanningen” (v.6). Och sedan finns det också i 2 Kor. ett 13:e kapitel, där Paulus bekänner: ”Vi förmår ju ingenting mot sanningen, bara för sanningen”

(v. 8).

Aposteln Johannes själv, som brukar kallas kärlekens apostel, reagerar ytterst skarpt mot alla som förfalskar den gudomliga sanningen. Hur ofta finner vi inte i hans skrifter uppmaningen: Älska varandra! Men han erinrar sig också de hårda uppgörelserna som hans Herre hade med sina motståndare. Han bekämpade dem och sade att de var barn till den som varit mandråparen och lögnaren ända från början, eftersom de inte ville erkänna att han var Guds Son av evighet (Joh. 8). Därför varnar Johannes med största allvar för de falska profetandarna som vill locka bort från sanningen och in i villfarelsen. Där har kärleken sin gräns! För någon med sig falsk lära, det må vara om Jesu person eller ord, ”så tag inte emot honom i era hem och be honom inte vara välkommen. Den som välkomnar honom gör sig medskyldig i hans onda gärningar” (1 Joh. 4:1, 2 Joh. 10 f.).

Ingen motsättning

Det vi hittills har sagt leder till följande: Sanning och kärlek får inte spelas ut mot varandra. Eftersom Jesus helt och hållet är bådadera, så är vi i vårt samvete förpliktigade till hela sanningen och hela kärleken.

Att vara förpliktigad till den hela sanningen betyder: I fråga om Skriftens klara läroutsagor kan man inte ge efter någonting – inte en centimeter. Det spelar här ingen roll om det rör sig om det centrala frälsningsbudskapet, skapelse läran eller andra områden. Att vara förpliktigad till hela kärleken betyder: I vårt personliga förhållande till medmänniskorna skall vi ge efter mycket och hellre följa med två mil fast bara en krävs (Matt. 5:40). Alltså inte: Ju mer jag vill hålla fast vid sanningen, desto mindre behöver jag älska. Inte heller: Ju mer jag vet mig vara förpliktigad till Kristi kärlek, desto mindre noga kan jag ta det med sanningen. Utan i stället: Ju fastare jag bekänner sanningen, desto mer storsint, offervillig och brinnande i kärleken skall jag vara mot alla, vem det än må vara. Bägge får således sin rätta plats, när man bejakar den kända satsen: Sanning utan kärlek gör ingen bättre, och

kärlek utan sanning botar ingen.

En felaktigt ställd fråga

Frågar vi nu oss omigen: Vad har då företräde? Sanningen eller kärleken? Vi märker emellanåt själva att frågan inte är så riktigt ställd och att liknelsen med företräde i trafiken inte är så träffande. Ty det handlar om sanning och kärlek och inte om två fordon som möts i en korsning eller vid en infart. Snarare kan man likna Guds sanning vid en väg som leder rätt, nämligen till det eviga livet. Däremot leder alla andra ”sanningar”, så snart de, om så bara delvis, vill ändra den gudomliga sanningens färdriktning, vilse och till fördärv. Men Guds kärlek får dem som använder den rätta vägen att visa hänsyn mot andra trafikanter och hjälpa dem som kommit vilse tillbaka till den rätta vägen så att också de når det sanna målet. Det räcker således inte med att man själv befinner sig på den rätta vägen. Man måste också vara tillmötesgående och vara verksam i kärlek. Omvänt duger alla upptänkliga kärleksansträngningar ingenting, om man inte medvetet blir kvar på Jesu Kristi väg, som är den enda sanningens väg som leder till livet.

Martin Luther har på ett mästerligt sätt kopplat samman frågan om förhållandet mellan sanning och kärlek med att hålla Guds namn heligt. I förklaringen till första bönen i Fader vår säger han: Guds namn hålls heligt ”när Guds ord lärs rent och klart (i den fulla sanningen) och vi lever därefter heligt som Guds barn gör (i sann kärlek). Hjälp oss därtill, käre himmelske Fader! Men den som lär (alltså avviker från sanningen) och lever annorlunda än Guds ord lär (alltså underlåter den påbjudna kärleken), han ohelgar ibland oss Guds namn. Därför bevara oss, milde Herre Gud”.

Det handlar således om att förhålla sig rätt på sanningens och kärlekens väg, Det kräver av oss alla en helgjuten insats, precis som i trafiken! Fordonsföraren måste ge akt på alla vägvisare. Samtidigt får han varken blunda för övriga trafikmärken, särskilt de om företräde, eller för själva trafikskeendet.

Nu får var och en av oss tänka efter hur pass erfarna trafikanter vi har blivit på det eviga livets väg...

Johannes Hübener

[[Lutheranen 1/1994](#)]

Statskyrkotiden
De lutherska kyrkorna i USA
Missourisynoden
Wisconsinsynoden
Evangelical Lutheran Synod (ELS)
Lutheran Churches of the Reformation (LCR)
Church of Lutheran Confession (CLC)

(Forts. i nr 2/1994)

Lutherska kyrkor – en översikt

År 1530 tillkom reformationens stora portalverk: Den Augsburgska bekännelsen. Där läggs den lutherska tron fram i korta men välformulerade satser. Ändå står där inget nytt, utan bara den gamla, bibliska undervisningen. Mer än 450 år har gått sedan dess, och vi har i dag många lutherska kyrkor världen runt.

Denna artikel vill berätta något om lutherdomens utveckling och ge en kort översikt av de olika lutherska kyrkorna. Vi vill dock påpeka att framställningen är begränsad. Ämnet är stort, och ett urval måste ske.

[[^](#)]

Statskyrkotiden

När vi talar om ”den lutherska kyrkan” bör vi ha i minnet att Tyskland sedan medeltiden var uppdelat i många små stater. Först 1870 nåddes politisk enhet. Det fanns alltså, sedan reformationsverket hade fullbordats mot slutet av 1500-talet, i alla dessa tyska småstater självständiga lutherska kyrkor, och flertalet av dem stod i kyrkogemenskap med varandra. Utanför Tyskland fanns det lutherska kyrkor främst i Norden.

Fast lutherdomen har en klar lära om skillnaden mellan kyrka och stat och deras olika uppgifter, så gled beklagligtvis reformationens kyrkor in i statskyrkosystem, där det blev furstens/kungens och statens uppgift att leda

kyrkan. Därför blev rätt snart biblisk kyrkotukt svår att genomföra för att inte säga omöjlig. Enligt Bibeln skall ju de som försvarar och förespråkar synd uteslutas ur den kristna församlingen, men eftersom alla invånare var tvungna att tillhöra kyrkan gick detta ofta inte att genomföra. Det som reformationen vunnit under 1500-talet bevarades dock i huvudsak (i vart fall hos prästerna) under 1600-talet, men mot slutet av det århundradet kom pietismen. Under 1700-talet följde så den s.k. upplysningstiden som satte det mänskliga förnuftet över Gud och hans ord. Upplysningen är sekulariseringens begynnelse skulle man kunna säga. Tidigare hade – som en följd av statskyrkosystemet – samhället varit kyrkligt, genomträngt av kristendomen, men nu började samhället och kristendomen att skiljas åt, helt enkelt för att många inte ville bekänna sig som kristna.

Många teologer och präster följde i de världsliga tänkarnas och ideologernas spår. Underverk kunde man som ”upplyst” inte längre tro på, och Bibeln ansågs inte vara en uppenbarelse från Gud, utan en produkt av mänsklig och kyrklig tradition. När denna åskådning tog överhanden i kyrkorna i början av 1800-talet skedde ett uppvaknande i mer konservativa och bibeltroende kretsar. Det fanns lutherska grupper i Sverige som inte godtog de nya kyrkliga handböckerna som antogs vid denna tid, utan bildade egna församlingar. Det kostade på, eftersom det på den tiden inte fanns någon lagstadgad religionsfrihet.

På liknande sätt var det i Tyskland. Där hade nationalismen börjat växa. Man ville ha en enda tysk stat. ”Enhet” var den stora parollen. Så bestämde kung Fredrik Wilhelm III av Preussen att den lutherska statskyrkan skulle slås samman med den reformerta kyrkan. Även om många präster i den preussiska statskyrkan inte alltid var särskilt bibeltrogna i sina predikningar, så förstod nu många hur fel det var att de som trodde olika skulle vara i samma kyrka. En kyrka skall ju vara ett *tros*-samfund, dvs. man har en gemensam tro som förenar. Därför växte fria, lutherska kyrkor fram. Eftersom det till en början var förbjudet i det egna landet, skedde det där det var mest tillåtet: i Amerika.

De lutherska kyrkorna i USA

Med hjälp av polis och hårda maktmetoder försökte myndigheterna i flera länder tvinga in alla i en enda statskyrka. Därför emigrerade många till USA, eftersom där rådde religionsfrihet. I USA grundades kyrkor av alla de slag. Många minoriteter fick nu en fristad undan intolerans och förtryck. Vad gäller lutheranerna grundades ”nationella” kyrkor med gudstjänst på det egna språket: tyska, svenska, danska, polska osv. Vid 1800-talets mitt fanns det ca 150 olika lutherska kyrkor. Av tyskar grundades strax före 1850 de två viktigaste lutherska kyrkorna: Missourisynoden och Wisconsinssynoden.

Svenskar och norrmän bildade 1860 Scandinavian Augustana Synod. Den upplöstes snart, men 1918 blev svenskarna självständiga igen i Augustana Evangelical Lutheran Church. Denna upphörde år 1962 när Lutheran Church in America (LCA) bildades genom sammanslagning med bl.a. finska Suomi Synod och den danska American Evangelical Lutheran Church. Så fick man en stor kyrka med högt i tak. LCA hade under sextioalet mer än tre miljoner medlemmar och var en markerat pluralistisk och liberal kyrka med bibelkritisk teologi.

Två år tidigare, 1960, hade av andra danskar samt norrmän och tyskar grundats American Lutheran Church (ALC) med då knappt tre miljoner medlemmar. Teologiskt stod den för ungefär detsamma som den senare grundade LCA. Tjugofem år senare, 1987, var det så dags för bl.a. dessa två att gå ihop till en kyrka, Evangelical Lutheran Church in America. Den hade då 5,4 miljoner medlemmar, världens näst största – som man sade – lutherska kyrka, överträffad endast av Svenska kyrkan. Men denna kyrka är förvisso inte luthersk, lika lite som Svenska kyrkan, om man ser till vad som där förkunnas och lärs.

Låt oss nu gå tillbaka till de bekännelsestroga lutherska kyrkorna.

Missourisynoden

Missourisynoden (Lutheran Church – Missouri Synod, LCMS) och Wisconsinssynoden (Wisconsin Evangelical Lutheran Synod, WELS) ingick 1868 kyrkogemenskap med varandra och var då i det stora hela goda lutherska kyrkor som höll fast vid Skriften som Guds ofelbara ord och vid de lutherska bekännelseskriterierna som en rätt tolkning av Bibeln.

LCMS hade allt sedan grundandet letts av Carl Ferdinand Wilhelm Walther (1811-1887). Han blev synodens förste president och var professor vid Concordia Seminary, den teologiska högskola han själv hade skapat. Walther var mycket beläst och har efterlämnat ett betydande dogmatiskt och praktiskt teologiskt arv av stor betydelse ända in i vår tid. Till detta kom att han var en stor predikant. Han efterträddes som president och professor av Dr Franz August Otto Pieper (1852-1931). En kortare version av Piepers tre band stora verk ”Kristen dogmatik” finns numera på svenska (Pro Veritates förlag, 1985). Dessa två är de ojämförligt största lutherska teologerna i modern tid som vi står i stor tacksamhetsskuld till för deras klara utläggningar av Skriftens lära. Endast på någon enstaka punkt kan vi inte dela deras uppfattning. Dit hör att de tenderade att begränsa Kristi kropps och blods närvaro i nattvarden till själva ätandet, istället för att klart lära att närvaron verkas av Kristi instiftelseord när de läses över brödet och vinet.

Under Walthers och Piepers tid växte LCMS mycket kraftigt. Synoden har i dag 2,5 miljoner medlemmar och står i kyrkogemenskap med en lång rad kyrkor i olika världsdelar. Många gånger är dessa kyrkor resultatet av missouriska missionsinsatser.

Missourisynoden fungerade länge som ett mäktigt bålverk mot liberalteologin och bibelkritiken och utövade stort inflytande på andra kyrkor. Men efter Piepers död började LCMS så sakteliga bli mindre noga med en läropunkt som man tidigare så hårt hållit fast vid. Det gällde bl.a. läran om kyrkogemenskap, dvs. att för gemensam gudstjänst krävs

enighet i läran (1 Kor. 1:10, Rom. 16:17 m.fl.). Det fanns de som sade till annorlunda troende: ”Även om vi inte kan fira gemensam nattvard kan vi väl ändå be tillsammans?” Så började man skilja på bönegemenskap och nattvardsgemenskap, vilket Bibeln inte gör, och öppnade toleransens dörr på glänt mot villfarelsen.

Synodens ledare såg faran men var för svaga för att kraftfullt ingripa. Eftersom Missourisynoden hade lagt mycket stark tonvikt på lokalförsamlingen och dess självständighet blev det också mycket svårt att centralt driva någon lärotukt. Pieper hade beklagligtvis sett lokalförsamlingen som en gudomlig instiftelse i motsats till större kyrkliga sammanslutningar. Så hände det som Bibeln varnar för: ”Litet surdeg syrar hela degen” (1 Kor. 5:6). Bibelkritiken fick visst insteg. Synoden som var ett sådant bålverk mot falsk lära hade börjat vittra sönder. Det vi tydligt kan lära av detta är att tolererar man pluralism i *en* läropunkt, gör man det snart i två, och sedan i tre osv.

[^]

Wisconsinsynoden

WELS är än i dag en konservativ luthersk kyrka med drygt 400 000 medlemmar och allmänt känd för att vara en kyrka som håller hårt på Bibeln. Den är i dag störst bland de lutherska kyrkor som vi räknar som klart konfessionellt inriktade. Den står i kyrkogemenskap med ett flertal andra kyrkor jorden runt.

Att Missourisynoden föll var en stor olycka. WELS var mycket tidigt klar över att LCMS gradvis hade börjat släppa in bibelkritik och pluralism och bekymrade sig mycket över denna utveckling. Ändå lyckades WELS inte samla sig och bryta kyrkogemenskapen på det sätt som Bibeln lär. När detta påtalades för WELS ledning svarade den: ”Vi måste förmana dem först. Inte förrän det är utsiktslöst med vidare förmaning skall vi bryta.” Man gjorde således Bibeln klara befallning beroende av en mycket töjbar bedömning av förmaningars framtida effekt. Villolärare låter sig gärna förmanas hur länge som helst bara de får vara kvar i kyrkan. I mer än tjugo år fick de stå i

gemenskap med WELS innan synoden 1961 ansåg att alla fortsatta förmaningar var utsiktslösa och bröt med Missourisynoden. De fick god tid på sig att sprida sin villfarelse.

En bidragande orsak till att WELS luckrades upp i läran om kyrkogemenskapens brytande och gjorde det till en ren bedömningsfråga är att WELS egentligen inte erkänner några bindande befallningar i NT förutom morallagen (Tio Guds bud). Det som utmärker morallagen är ju att den gäller alla människor lika mycket och att den inte bara är känd genom Bibeln utan också genom samvetet och förnuftet. En befallning att bryta kyrkogemenskapen, som ju inte gäller alla utan bara de kristna, har svårt att finna sin plats i det mönstret.

Självfallet finns det fler lutherska kyrkor i USA än ELCA, LCMS och WELS. Vi måste komma ihåg att USA är lika stort som Europa. De viktigaste och mest konservativa bland de mindre är följande:

[^]

Evangelical Lutheran Synod (ELS)

ELS står i kyrkogemenskap med Wisconsin-synoden. Samfundet bildades 1918 av konservativa norska lutheraner och har i dag ca 21 000 medlemmar.

[^]

Lutheran Churches of the Reformation (LCR)

LCR bildades 1964 av en grupp som lämnat Missouri på grund av liberalismens frammarsch. LCR står för den gamla Missouri-läran och betonar starkt lokalförsamlingens självständighet. Den håller fast vid den gamla läran om kyrkogemenskapen. Det kan också nämnas att man inom LCR bara använder bibelöversättningen ”King James Version” från år 1611, eftersom de menar att den är teologiskt överlägsen.

LCR har kyrkogemenskap med *Illinois Lutheran Conference* (ILC), ett samfund med rötter i Wisconsin-synoden. Tillsammans har de drygt 20

församlingar med ca 3 000 medlemmar.

[^]

Church of Lutheran Confession (CLC)

CLC bildades 1960 av 30 församlingar som lämnade Wisconsin-synoden eftersom de inte kunde acceptera synodens försvar för sin slappa hållning i läran om när kyrkogemenskap skall brytas (se ovan). CLC har i dag drygt 9 000 medlemmar i ett hundratal församlingar. Det torde vara den lutherska kyrka i USA som i läran står vår egen kyrka närmast. (Forts. i nr [2/1994](#) med en översikt av lutherska frikyrkor i Europa)

Jakob Fjellander /S.B.

Kommentaren

[[Lutheranen 1/1994](#)]

Om inte Jesus är Guds Son...

Modernismen – liberalteologin – som är så utbredd i dag är inte bara ett problem i det ”evangeliska” Nordeuropa. Nej, även inom den romersk-katolska kyrkan påverkar den synen på Jesus på ett förödande sätt. Vi saxar från Hemmets Vän nr 48/93:

Professorn Harald Riesenfeld talade nyligen i Centrumkyrkan i Sundbyberg och beskrev hur Europas teologer på akademisk nivå, med några få undantag, förnekar inkarnationens under och tron på Jesus som Guds Son av evighet.

– Om inte Jesus är Guds Son, vem har vi då att vända oss till, sa professorn.

– Att ta med inkarnationen betraktas i nutida exegetik som ett svärande i kyrkan, skriver Harald Riesenfeld i ett föredrag som nyligen hållits inför den teologiska fakulteten i Uppsala. Utvecklingen mot förnekelsens teologi har skett genom inflytandet av humanistisk filosofi.

”Experterna är mindre och mindre intresserade av att läsa den existerande texten”, berättar Harald Riesenfeld. I stället för att studera Nya Testamentets evangelier har man inom den teologiska

forskningen ”rekonstruerat en källskrift som ingen ännu har sett och som det inte finns några utomstående vittnesbörd om”. – – –

Nyligen besökte Uppsalaprofessorn ett möte bland Europas ledande teologer inom den katolska kyrkan. Där framhölls det att man nu var överens om att Josef var far till Jesus. När Harald Riesenfeld protesterade kom en högt uppsatt katolik emot honom och tillade att det endast dröjer ett par år så erkänner också påven att Josef var far till Jesus.

– Det är inte sant, utbrast Riesenfeld, som framträdde i Centrumkyrkan, Sundbyberg, med samma glödande iver som en gammaltestamentlig profetgestalt och hävdade med skärpa och djup gripenhet att om inte Jesus är Guds Son, vem har vi då att vända oss till?

Bra sagt av Riesenfeld! Det verkar som om han nu på allvar fått upp ögonen för vart liberalteologin leder i slutändan.

För ett antal år sedan väckte han uppmärksamhet genom att konvertera till den romersk-katolska kyrkan. Han var en av de ledande i Bibelkommissionen som arbetade fram NT 81, en översättning som präglas av ett bibelkritiskt synsätt. I en not till Matt. 1:23, där det talas om Jesus födelse av ”jungfrun”, hävdar NT 81 (felaktigt) att det hebreiska ordet för jungfru också kan användas om en gift kvinna – alltså en öppning för tanken att Josef var far till Jesus. Det är glädjande att höra att Riesenfeld nu med kraft tar avstånd från den tanken.

Jesus är Guds Son i verklig mening, så som den nicenska trosbekännelsen så bibliskt och fint uttrycker det: *Gud av Gud, ljus av ljus, sann Gud av sann Gud, född och icke skapad, av samma väsen som Fadern.*

Är inte Jesus Gud har kristendomen inte mycket mer att ge än de andra religionerna. Aposteln Petrus bekännelse måste alltid vara kyrkans: *Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tror och förstår att du är Guds Helige* (Joh. 6:68 f.).

J.F.

Biskopsmötet om prästvigningar

I höstas uttalade Svenska kyrkans biskopsmöte ”att vi kommer att prästviga endast den som inte underkänner giltigheten i andra prästers vigning och sakramentala handlingar i vår kyrka.” Uttalandet är riktat mot sådana prästkandidater som i handling inte vill godkänna kvinnliga präster.

Om biskoparna nu verkligen gör som de säger, så är detta på sätt och vis bra. Naturligtvis inte för att kvinnliga präster enligt Bibeln skulle vara rätt. Men det skulle kunna göra slut på det orimliga, omöjliga och oetiska förhållandet att man låter prästviga sig i en kyrka vars ämbete man inte erkänner som bibliskt. Enligt Bibeln skall vi över huvudtaget inte stå i kyrkogemenskap med dem som uppenbart lär i strid med Guds ord.

J.F.

[^]

